

godt Valgfæsk, som man har kunnet fra den Side. Men en saadan Udtalelse viser ogsaa, hvor højt Socialdemokraterne vurderer deres Vælgeres Dømmekraft. Derfor er det ikke saa sært, at de nu siger til de andre Partier, som er i Opposition — thi de Radikale skal de nok kunne magte —: Vær nu rare og flinke og hjælp os til at indfri nogle af vore mange og store Løfter! Jeg mener jo, at Venstre er et fredeligt og sagligt Parti, men jeg er ganske enig med mit Partis ærede Formand i hans Udtalelse om, at socialistiske Foranstaltninger kan vi ikke gaa med til at gennemføre.

Naar man mindes den tidligere Tid, kunde jeg minde om, hvorledes man fra Socialdemokratiets Side, navnlig i den store „Social-Demokraten“, angreb den forrige Regering stærkt for de høje Brødpriser, der var. Men nu er de jo endnu højere, end de var den Gang, og nu maa Socialdemokraterne selv til at forklare deres Vælgere, der anker over disse høje Brødpriser og mener, at det skulde Regeringen ordne, at det kan Regeringen ikke gøre noget ved, før vi faar den socialistiske Stat gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Andreasen gik saa angrebsvis til Værks overfor mig og korsede sig overfor slige slette Mennesker som mig, der vilde grave Grøfter og sætte Skel i Samfundet. At tænke sig slikt! Noget saadant kunde det virkelig aldrig falde nogen Socialdemokrat ind at gøre! Det ærede Medlem har formodentlig glemt, hvad K. M. Klausen i sin Tid sagde om den uoverstigelige Kløft, der var mellem Socialdemokratiet paa den ene Side og alle de andre Partier paa den anden Side. Det ærede Medlem har vel ogsaa glemt, at Klassekampen jo ligefrem er Socialdemokratiets Mittel til at naa Maalet: den socialistiske Stat. Og hvad er i Virkeligheden de organiserede socialistiske Fagforeningsbevægelser andet end den systematiske Klassekamp, der først vender sig mod Arbejdsgiverne i Lønkampene, men, som det ærede Medlem Hr. Jønson, hvem jeg senere skal beskæftige mig med, bebudede, ogsaa vil vende sig imod de frie Erhverv og særlig mod Landbrugserhvervet. At de nu blæser i Fredstrompet herinde for Tilfældet som Regeringsparti, imponerer mig aldeles ikke.

Det ærede Medlems Angreb paa mig var jo noget stærkt. Han talte om, at jeg vilde saa Had i Samfundet, sætte Had mellem Land og By o. s. v. Jeg tager ikke fejl, naar jeg gaar ud fra, at dette Angreb refererer sig til et Rundspørge fra „Politiken“. I Anledning af dens 40 Aars Jubi-

læum spurgte den forskellige: Hvad mener De om Hovedstaden? Og til at svare paa medfulgte der et vedhængende frankeret Brevkort. Da „Politiken“ nu altid paa sin Vis har været til Tjeneste i Sager, der angik mig og de Ting, jeg havde med at gøre, vilde jeg ogsaa være imødekommende overfor den samtidig med, at jeg nok tænkte mig, at det kunde være godt at faa lidt Sennep til alt det fede Jubilæumsflæsk, som nu vilde blive serveret ved denne Lejlighed. Derfor svarede jeg paa det Spørgsmaal, jeg her nævnte, følgende, som jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse vil citere, da det ærede Medlem Hr. Andreasen aabenbart havde glemt, hvad det var, jeg havde skrevet. Men han har jo set, at mange Blade har skrevet, at det var noget forfærdelig slemme noget.

De spurgte altsaa om, hvad jeg mente om Hovedstaden, og saa svarede jeg følgende: „Hovedstaden er alt for stor. Den er smuk, men letsindig. I den ødsles og svindles det bort, som Provinsen kan indtjene. Den er valutavækkende, fordi dens Virksomheder som Regel er lidet værdiskabende. Hovedstaden rummer de store Mod sætninger: Baade de største Rigdomme af aandelige Værdier af opbyggende Art, men tillige i fremtrædende Grad de Strømninger, der nedbryder et Folks Moral og sædelige Kraft. I disse sidste har „Politiken“ gjort sin store, men beklagelige Indsats i de 40 Aar.“ Jeg erkender, at for at være helt retfærdig mod „Politiken“ kunde og burde jeg maaske have tilføjet følgende Linier: „Dog maa jeg sige, at Bladet i de senere Aar har fundet det fordelagtigt at slaa ind paa den samme Vej, som Fanden gik, da han blev gammel“. De ved nok, hvor han gik hen. Det burde jeg maaske nok have tilføjet for at være ganske retfærdig.

Det er ikke det sidste, man særlig har fæstet sig ved, men det er de fire midterste Linier, man fra visse Sider har taget fortrydeligt op, og det kan saamænd gerne være, at der kan være noget i det. Hvad nu først det angaar, at jeg fremfører den Sætning: „I den“ — altsaa i Hovedstaden — „ødsles og svindles det bort, som Provinsen kan indtjene“, da kan det ikke have forarget nogen Socialdemokrat, thi de har jo skrevet og sagt anderledes haarde Ord om Spil og Svindel herinde — man tænker jo nærmest paa de senere Aar, som har kostet Samfundet mange Hundrede Millioner Kroner. Det kan altsaa ikke være det, man fra den Side fæster sig ved; med Hensyn til den Sætning maa Socialdemokraterne og jeg være enige.